

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர்
உயி

தாரண—கார்த்திகை 1944—நவம்பர்

மலர்
அ

புலவரைப் போற்றிடும் பொற்பார் செயல்கள்

தமிழ் மொழியின் தொன்மை, தமிழர்களின் நாகரிகம் முதலியவைபற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இதுபொழுது மிகச்சிறப்பாகப் போற்றப் பெறுகின்றன. இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக மொஹஞ்சதாரோ ஹாப்பா முதலிய இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற புதைபொருள்கள் உதவிபுரிகின்றன. அப்பொருள்களின் துணைகொண்டு திராவிட நாகரிகச் சீர்த்தியைப் பேரறிஞர் ஹிரஸ்பாதிரியார் மதுரைமாநகரில் விரித்துணர்த்திய கருத்துக்களைப் பிறிதொரு பக்கத்தில் வெளியிட்டுள்ளோம்; தமிழ்மக்கள் தங்கள் நாகரிகம், கலை, முதலியவற்றைப் போற்றி வளர்க்க விழிப்புற்றுச் செயலாற்று வர்களாக.

மொழிப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும் ஒரு நாட்டு மக்களிடம் மிகக் கோங்கினால் அந்நாட்டு மக்கள் சிறப்புற்றுப் பிறரால் போற்றப் பெறுவர் என்பதற்குச் சான்றாக அயர்லாந்து காட்சியளிக்கின்றது. முடியுடை முவேந்தர் தமிழகத்தை ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் தமிழ்ஒளி இமயமலைக்கு அப்பாலும் விசியது. நாடு பிறர்க்கு அடிமையுற்றவுடன் தமிழ் ஒளியும் குறையத் தொடங்கிற்று. ஆட்சியே மொழியை உயர்த்தும், அருங்கருவியாகும்.

அயர்லாந்து நாடு, பிரித்தானியப் பேரரசுடன், இப்பொழுது தமிழ்நாடு இந்தியாவுடன் இணைந்திருப்பதுபோல் சேர்ந்திருந்தது. ஐரிஷ்மொழியும் ஆட்சிக்கோளாறால், அழியும்போலிருந்தது. ஐரிஷ் காரர்கள் கிளர்ச்சி புரிந்து, நாட்டாட்சியுரிமையைப் பெற்றவுடன் அவர் நாட்டில் ஐரிஷ் மொழி பாராளுமன்ற மொழியாகப் பேசப் பெற்று வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. நம் தமிழ் மொழியும், பாராளுமன்ற மொழியாகப் பேசப்பெறல் வேண்டாமா? அரசியல் மொழியா யமையாத, ஆட்சி மொழியாயில்லாத, பாராளுமன்ற மொழியாகப் பேசப்பெறாத எம்மொழியாவது வளர்ச்சியுற்றதாக யாம் வரலாற்றுநூலா லறிகின்றோமா? நம்மொழி வளர்ச்சியுற

வேண்டுமேல் யாம் மிக ஊக்கத்தோடு உழைத்து நாட்டாட்சியுரிமையைப் பெறல் வேண்டும். ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றால் மொழிவளன் வேண்டாது வந்து சேரும் என்பதற்குச் சான்று அயர்லாந்தேயாகும். அயர்லாந்துமொழி உயர்ந்து அம்மக்களும் இன்று உலகத்தினரால் மதிக்கப்பெறுதற்குக் காரணம் அயர்லாந்து ஆட்சியுரிமை பெற்று அயர்லாந்து மொழி பாராளுமன்ற மொழியாகப் பேசப்பெறுதலானன்றோ? இதனால் நாம் அறிகின்றதென்ன? மொழிவளர்ச்சிக்கு அடிப்படையா யிருப்பது நாட்டாட்சியுரிமை! நாட்டாட்சியுரிமை! நாட்டாட்சியுரிமையன்றோ? தமிழர் ஆட்சியுரிமையைப் பெற ஆவன் புரிந்து மொழியையும் உயர்த்துவார்களாக! ஐரிஷ் மொழியின் மறுமலர்ச்சிக் குறிக்கோளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு விழா அயர்லாந்தில் நிகழ்த்தப் பெற்றது. அவ்விழாவிற்குச் சொற்பெருக்கு ஆற்றிய அந்நாட்டின் தலைவர் திவேலா அவர்கள் கூறியவற்றைக் கூர்ந்து பார்மின்கள்!

‘ஐரிஷ்காரர் ஆங்கிலம் பேசும்வரையில் அவர்கள் தங்களை அடிமைப் படுத்தி அடக்கியாள விரும்பி ஓரளவு அம்முயற்சியில் வெற்றியடைந்தோரின் மொழியையே பேசுகின்றவராவர். யாம் நீடித்து ஆங்கிலம் பேசி வருவோமானால் நம்மை அடிமைப் படுத்துகிறவர் மொழியை அடிமைக் கிணங்கிப் பேசுகின்றவராவோம்’ என அறிந்துவைத்து அறிவு கொளுத்தியுள்ளார். இந்நல்லுரைகளை இத்தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வைத்தும் மேலைநாட்டுப் பிறப்பாளர் எனத்தம்மை எண்ணிக்கொண்டு ஆங்கிலத்தில் உரையாடும் தமிழர் பலர் ஆய்ந்துணர்ந்து அறிவு பெறுவாராக!

மொழிநூல் முறையில் திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்தறிந்து ஒப்பு நோக்கி உண்மைகண் டுணர்த்தியவர்கள் மேனாட்டறிஞர்களாவார்கள். செருமானிய நாட்டைச் சேர்ந்தவராகிய பேரறிஞர் Dr. குண்டார்ட் என்பார் மலையாள மொழியையும், பேரறிஞர் Dr. கிட்டல் என்பார் கன்னட மொழியையும் துருவித் துருவி நன்காராய்ந்தனர். பேரறிஞர் Dr. குண்டார்ட் செருமானிய-நாட்டில் நடைபெற்ற திங்கட்டாள ஒன்றில் “ஆரியமொழியில் காணப்படும் திராவிடக் கூறுகள்” என்ற தலைப்பில் தாம் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகள் பலவற்றை வெளியிட்டிருந்தார். கன்னடமொழியை ஆராய்ந்த பேரறிஞர் Dr. கிட்டல் “திராவிடமொழிகளின் கூட்டுறவால் ஆரியம் அடைந்த நன்மைகள்” என்ற தலைப்பில், தாம் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளை வகைப்படுத்தி வெளியிட்டிருந்தார். இவர்களுடைய அரிய ஆராய்ச்சியின் முடிபுகளின் துணையைக்கொண்டு பேரறிஞர் Dr. கால்டுவெல் “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்ற ஒரு சிறந்த நூலை இயற்றி உதவினார். இவ்வொப்பிலக்கண நூல் வெளிவந்த பின்னரே ஆங்கிலேயர்களும், மற்றவர்களும் திராவிடமொழிகள் தனிக் குடும்ப மொழிகளென முடிபு செய்தார்கள். இதற்கு முன்பெல்லாம், தமிழ் முதலிய திராவிடமொழிகள் ஆரியத்தினின்றும் பிறந்தவை யென்றும், தனிக்குடும்ப மொழிகள் அல்லவென்றும் ஆரியத்திற்கு அடிமைப்பட்ட ஆராய்ச்சி யாளர்கள் உண்மை புணராது தடுமாற்றமுற்று உரைத்துப் போயினர். கால்டுவெல்

எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூல் வெளிப்போந்த பின்னரே தமிழ் முதலிய திராவிடமொழிகள் ஆரியத்தினின்றும் பிறந்தவை யல்லவென்பதூஉம், தனிக்குடும்ப மொழிகளென்பதூஉம் ஆகிய செய்திகள் வலியுறுத்தப்பெற்று உறுதிசெய்யப் பெற்றன.

‘கால்டுவெல்’ எழுதியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேரறிஞர் கிரேய்ஸன் மேலும் ஆராய்ந்து திராவிட மொழிகளின் மேன்மையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். சங்க காலத்தில் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழறிவுறுத்துவான் வேண்டிக் கபிலர் பத்துப்பாட்டுள் ஒரு பாட்டாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டை யாத்தார் என யாம் அறிகின்றோம். இந்நாளிலோ நமக்குப் பிற நாட்டினர் அறிவுறுத்தினாலன்றி நம்மொழி நாகரிகம் முதலியவைகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை அறிய யாம் ஆற்றலற்றவர்களாய் ஆர்வமில்லாதவர்களாயுள்ளோம். நம் நிலைமைக்கிரங்கிய மேனாட்டுப்பேரறிஞர், ஜி. யூ. போப்பையர் அவர்கள் நம் தமிழ் நூல்களுட் சிறந்த நூலாகிய திருக்குறள், திருவாசகம் முதலியவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து மேனாட்டினரும் நம்மொழியின் மேதகவினை உணரும்படிச் செய்தார்கள். இதனோடெம்மந்தனரா? தமிழைவிட இனிமையான மொழி உயர்வானமொழி உலகத்திலேயே இல்லையென அறுதியிட்டு முரைத்தார். இதனோடும் அமையாது இத்தகு நலனமை உயர்தனிச் செம்மொழியாகிய தமிழ்மொழி உலகமொழியாவதே சிறந்ததென்றுங் கூறினர். கூறிமறைந்தாராயினும், மறையுங்கால், கடைசிமுச்சுள்ள பொழுது நமக்கும் தமிழ்ப்பற்றெழத் தன்கல்லறையில் தன்னைத் ‘தமிழ்மாணவன்’ எனப் பொறிக்கும் வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டார். அங்ஙனமே இவர்கல்லறையில் தமிழ்மாணவன் எனப் பொறித்துள்ளார்கள். இப்பெரியாரின் தமிழ்ப்பற்றினை ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! அயல் நாட்டிலே பிறந்து, அயன்மொழியேபேசிப் பழகி வாழ்நாளினிடையே தமிழ்மொழி பயின்றவர் தமிழ்மொழி மாட்டு இத்தகு தணியாக்காதல் கொள்வாரானால் யாம் இவரைப் போற்றுகிறத்தற்கியலுமோ? இவரைப்போன்ற தமிழ்ப்பற்று நமக்கு வேண்டாமோ? இவரைப்போன்றே வீரமாமுனிவர் (Constantins Joseph Besky) அவர்களும் தமிழ்மொழியின் பெருமையை மேனாட்டார் அறியும்வண்ணஞ்சில தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துதவினர். தமிழ் முதலகராதியாகிய சதுரகாதி, தேம்பாவணி முதலிய நூல்களையுமியற்றி யுதவினர். இங்ஙனம் மேனாட்டு அறிஞர்களால் தமிழ்மொழியின் பெருமை மேனாட்டிற் கெட்டியதற்றான் நம் தமிழ்மொழிக்கு ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்திலும் (Oxford University) பெர்லின் பல்கலைக்கழகத்திலும் இடங்கிடைத்த தென்னலாம். மாஸ்கோவிலுள்ளவர்களும், டோக்கியோவிலுள்ளவர்களும் இன்று தமிழின் மாண்பைக்குறித்துப் பேசுகின்றார்கள் என்றால், அவர்கள் பேசுதற்குக் காரணராயிருந்தவர்கள் மேற்குறிப்பிடப் பெற்ற மேலைநாட்டறிஞர்களும் நம் மறைமலையடிகளுமே யாவார்கள்.

ஒருநாட்டு மக்களின் உயிர் நாடியாய் அமைந்திலங்குவது அவர்தம் தாய்மொழியேயாகும். மொழிசிதைவுற்றால் அவர்தம் நாகரிகமும் நாட்டுரிமையும் சிதைவுறும். எத்துணையோ ஆண்டுகட்குமுன் நாகரிக

மக்களாய்த் திகழ்ந்த எகுபதியர் மொழியும், சாலடியர் மொழியும், பாபிலோனியர் மொழியும், இத்தாலியர் மொழியும், மெக்சிகர் மொழியும், கிரேக்கர்-உரோமர் மொழிகளும் பரவை வழக்கற்று நூல் வழக்கோடு நிலைபெற நம் தமிழ்மொழி, நூல்வழக்கும், பரைவ வழக்கும் கொண்டு, பாரோர் போற்ற உதவிபுரிந்தவர்கள் நம் தமிழ்ப்புலவர்களன்றோ?

ஆங்கிலேயர்கட்கு நாகரிகம் கிறித்துவ மதத்தின் மூலம் ஏற்பட்டது. கிறித்துவமத நூலாகிய விவிலியநூல் சமார் ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் லத்தீன் மொழியிலேயே அமைந்திருந்தது. இம்மதத்தைப் பின்பற்றிய மக்கள் இத்தாலியர், பிரெஞ்சுக்காரர் முதலிய பல்லோராவர். இக்கூட்டத்தினர் யாவரும் லத்தீன் மொழியிலிருந்த விவிலியநூலை ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் ஒழுக்கினமையினாலே ஐரோப்பாவில் லத்தீன் மொழியின் திரிபுகளாய்ப் பிரஞ்சு மொழி, ஸ்பானிஷ் மொழி, இத்தாலிய மொழி முதலிய பன்மொழிகள் தோன்றின. ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இங்கிலாந்தை ஆட்சிபுரிந்தோர் பிரஞ்சுமொழி பேசினர். இங்ஙனம் பிரஞ்சுமொழி பேசுவோர் ஆங்கிலமொழி பேசுகின்ற மக்களை ஆட்சி புரிந்தமையால் பிரஞ்சு மொழியும் ஆங்கில மொழியும் கலப்புற்று ஓரிரண்டு முன்று நூற்றாண்டுகளில் ஒரு கலவைமொழி கூட்டுமொழி நிலைமை இங்கிலாந்தில் நிலவியது. இங்ஙனம் ஆங்கில நாட்டில் கலவை மொழி நிலைமை ஏற்பட்டுப் பரவை வழக்கில் மக்கள் அக்கலவை மொழியையே வழங்கினார்களாயினும் அந்நாட்டிலிருந்த அறிஞர்கள் சமய, தத்துவ, விஞ்ஞான (அறிவியற்) கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டு விளக்க அமையம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் பழைய இலத்தீன் மொழிச் சொற்களையே பெரும்பாலும் போற்றி வழங்கி வந்தனர். எனவே இவை தொடர்பாய் இலத்தீன் மொழிச் சொற்களை ஆங்கிலம் முழுமனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டது. பிரஞ்சு முதலிய பிறமொழிகளில்லமைந்த புதிய புதிய குறிக்கோள்களை விளக்கும் சொற்களையும் ஆங்கிலந் தடையின்றி ஏற்றுக்கொண்டது. இஃதன்றியும் பிரஞ்சு முதலிய மொழிகளைப் பேசுகின்றவர்கள் ஓரின (Race) மக்களாய் இருந்தமையால் வேறுபாடு கருதாமல் அவ்வம் மொழியாளர் வழங்கும் விஞ்ஞான (அறிவியற்) சொற்களை அவ்வவ்வடிவிலேயே ஆங்கில மொழியில் ஆங்கிலேயர் அமைத்துக் கொண்டதில் வியப்பொன்று மில்லையாம். இங்ஙனம் ஆங்கிலேயர் பிறமொழிச் சொற்களைத் தடையின்றி ஏற்றுக்கொண்டமையால் ஆங்கில அகராதி பெருகியதோடு 'ஆங்கிலமொழி தனித்தன்மையுடையது,' எனும் கொள்கையும் நிலைபெறுதாயிற்று. ஆங்கிலேயரைப் போலன்றி இனத்தினாலும், மொழியினாலும், நிறத்தினாலும், ஏனைய பண்புகளாலும் முற்றிலும் மாறுபாடுடையவர்களாய் யாம் நம் மொழியைத் தூய்மையுறப் பாதுகாக்க வேண்டுமெல், நம்மொழிச் சொற்கள் வழக்கத்திலுள்ளவைகளை இறந்துபடாமல் ஓம்படைபுரியவும், வந்து சேரும் பிறமொழிச் சொற்களைத் தடைசெய்யவும் வேண்டுமெல் எத்துணை பெரிய முயற்சி யுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டுமென்பதைக் கூர்ந்து பார்மின்கள்!

மறைமலையடிகட்கு மாண்பார் வாவேற்பு

யாம் மொழியின் சார்பாக மேற்கொண்டு ஆற்றவேண்டிய

பணிகளனைத்தையும் பிறருதவியின்றி, அரசியலார் ஆதரவின்றி, பொதுமக்கட் டுணையின்றி இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையைக் கூர்ந்து நோக்கித் தமிழாக்கங் கருதி ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் பற்பல நூல்களியற்றித் தமிழ்ப்பணியாற்றி மேலைநாட்டினரும் தமிழ்மொழியின் மாட்சியுணர்ந்து போற்று முறையில் இடைவிடாது ஓரரம்பதி யாண்டுகளாகப் பணியாற்றி வருகின்றவர் முத்தமிழ்ப் புலமையும், வித்தகத் திறமையும் ஒருங்கு பெற்ற பன்மொழிப்புலவர் ஆகிரியர் மறைமலையடிகளாவார். இப்பேரறிஞரின் தமிழ்த்தொண்டினை, சலியா உழைப்பினைத் தமிழ்நாடு போற்றுகொழிந்தது பெருங் குறையேயாம். இக்குறை பாட்டினை நீக்குவான் வேண்டிச் சேலம் நகர மன்றத்தார் அடிகளை யழைத்து வரவேற்பளித்து, அடிகளின் தமிழ்த் தொண்டினைப் பாராட்டியுள்ளனர். இங்ஙனம் பாராட்டிற்சூரியாரைத் தேர்ந்து பாராட்டிய சேலம் நகரமன்றத்தினரையாம் பாராட்டுகின்றோம்.

பண்டிதமணியார்க்குப் பகம்பொன் னுடை

தமிழகத்திற் றலைமைசான்ற புலமை மணியாயிலங்கும் மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி மு. கதிசேசச் செட்டியார் அவர்கட்குக் காரைக்குடி கதிசேசன் கழகத்தினர் ஆண்டுவிழாவில் செட்டிநாட்டரசர் விரத்திரு அண்ணாமலைச் செட்டியார்களைக் கொண்டு, பொன்னுடை போர்த்தியுள்ளனர். பொன்னுடை போர்த்தும் அணிவிழாக் காட்சியிலமைந்து அகமகிழ்ந்த பேராகிரியர் சொன்மறவர் சோமசுந்தர பாரதியார்க்குள் “இவ்வாடை எம்தாய் தமிழன்னைக்குப் போர்த்திய தகைமைசால் ஆடை” யெனப் பாராட்டி யுரைத்துள்ளனர். தமிழ் மொழிவளம்பெறப் பல்கலை பொதுளப் பல்லவை தோறும் சென்று சொற்பெருக் காற்றியும், வெள்ளிநெறி, மண்ணியல் சிறுதேர் முதலிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைச் சிறப்பிற் யாத்துத் தமிழன்னைக் கணிந்தும், உரைநடைக்கோவை முதலிய உயர் உரைநடை நூல்களை யாத்துத் தமிழ்த்தாய்க் கணிந்தும் தமிழன்னையை மகிழ்வித்த தண்டமிழ்ச் செல்வர் பண்டிதமணியார்க்குச் சார்த்திய ஆடை தமிழன்னைக்குச் சார்த்திய ஆடையென, ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் சாற்றிய உரை சால்புரையே யாகும். நம் சங்கப் பேரன்பர் பண்டித மணியார் சான்றோர் போற்றத் தமிழர்களின் பாராட்டுரையினைப் பெற்று மேன் மேலுயர்ந்து விளங்கித் தமிழ்த் தொண்டாற்றித் தழைக எனத் தமிழன்னையை வணங்கி வாழ்த்துகின்றோம். தமிழ் நாட்டார் இங்ஙனம் புலவர்களைப் போற்றும் பொற்பார் செயல்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து யாம் தமிழர்களைப் பாராட்டுகின்றோம்.

—பொழிலாகிரியர்.

தஞ்சைத் தமிழிசைச் சங்கம், தஞ்சாவூர்.

இச்சங்கத்தின் சிறப்புக்கூட்டம் 29—11—'44-ல் தஞ்சையில் நிகழ்வுறும். சர். R. K. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் தலைமை தாங்குவார்கள். அன்று மாலை, கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்சார்பில், சர். R. K. அவர்கட்கு ஒரு வரவேற்பளிக்கப்பெறும். அன்பர்கள் அனைவரும் வந்தருள வேண்டுகின்றேன்.

ஐ. குமாரசாமி பிள்ளை

ஸ்வஸ்திகா திராவிடக்குறி
புத்தர் ஆரியரல்லர் திராவிடரே
பேரறிஞர், ஹிராஸ் பாதிரியார் பேச்சு.

மதுரை கலைஞானச் சங்கத்தில், பம்பாய் சேவியர்ஸ் கல்லூரி வரலாற்றுப் பேராசிரியரான வண. ஹிராஸ் பாதிரியார் அவர்கள் மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்தின் சிறப்பைப் பற்றிப் பேசுமிடத்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“ சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலிருக்கும் மொஹெஞ்சதாரோ நாகரிகம் மிக மிகப் பழையானது. மொஹெஞ்சதாரோ எழுத்துக்களை மிகவும் நுணுகி ஆராய்ந்ததின் பயனாக அவைகள் திராவிட எழுத்துக்களை மிகுதியும் ஒத்திருப்பதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஆனால் இப்பொழுது பேசப்படும் தமிழ் மொழியைப்போல 6,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் பேசப்பட்டு வந்தது என்று நான் கூற முன்வரவில்லை. இம்மொழியைப்போன்ற ஒரு மொழி பேசப்பட்டிருக்கலாம் என்று சொல்லமுடியும். ஏனெனில் மொழி நாளடைவில் திருத்தமுற்று வளர்ச்சியடைந்து செல்லும் தன்மையுடையது. பலுசித்தானி லுள்ளவர்களின் மொழி திராவிட மொழியைப் போன்றிருந்த போதிலும் அவர்கள் திராவிடர்களல்லர்.

“ மொஹெஞ்சதாரோ காலத்தில் இந்தியா ‘சித்’ என்ற பெயராலும், அங்குவசித்தவர்கள் ‘திரமிலர்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டனர், ‘திரமிலர்’ என்பது மாலுமிகள்சாதி என்ற பொருள் பெறும். ஆரிய நாகரிகத்தின் ஆதிக்கத்தில் இவ்வார்த்தை ‘திராவிடர்’ எனத்திரிந்து வழங்கப்படலாயிற்று.

“ மிக நுட்பமாகத் திட்டம் வகுத்து நிறுவப்பட்ட குபேர நகரம் மொஹெஞ்சதாரோ. பூமியின் கீழ் அழுக்கு நீர் முதலியன செல்வதற்கு ஏற்ற வசதிகளை (சாக்கடைத்திட்டத்தை) அக்காலத்திலேயே அமைத்திருந்தார்களென்றால் அந் நாகரிகத்தைப் பற்றிப் புகழாது வேறென்செய்வது? இந்நகரின் பாதுகாப்பு ஸ்வஸ்திகா குறியைப்போன்றமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்குறியை நாளிக்கட்சியினர் ஆரிய நாகரிகத்தின் குறி எனப் புகழ்ந்து தமது முத்திரையாக உபயோகிக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகா மொஹெஞ்சதாரோ நாகரிக காலத்திலுள்ள திராவிடர்களின் சின்னமெனத் துணிந்து கூறலாம்.

“ மொஹெஞ்சதாரோ மக்கள் வான சாத்திரத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி யுடையர் என்பது புலனாம். இவ்விடத்திலுள்ள சில இடங்களிலிருந்து பட்டப்பகலிலும் ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களை இன்றைக்கும் பார்க்கமுடியும். இந்நகரிலுள்ள மீனவாசிகளின் ஆத்மஞானந்தான் ஆரியர்களின் உபநிஷத்துக்களாக இப்பொழுது பரிணமிக்கின்றன. இவர்களிடையே உலகப்பற்றைத் துறந்து கடவுளிடம் ஈடுபட்ட சந்நியாசிகளும் வசித்திருக்கின்றனர்.

“ புத்த பகவான் ஆரியர் அல்லர். அவர் சுத்தமான திராவிடர். அக்காலத்தில் ஆரியமக்கள் காசிக்குக் கிழக்கே சென்றதில்லை. ஆனால்

புத்தர் பெருமானே மகத நாட்டிலிருந்து—அல்தாவது நேபாளத்திலிருந்துவந்தவர். மொஹெஞ்சதாரோ நகரில் வசித்த திராவிடர்கள், ஆரியக்கடவுளையே வழிபட்டு வந்துள்ளார்கள்.

“இனி சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள ஆதி இந்திய மக்கள் வேற்று நாடுகளில் அக்காலத்திலேயே போய்க் குடியேறி யிருக்கிறார்கள். கிழக்கு நோக்கிச் சென்ற ‘திரையனஸ்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்ட மக்கள் சின தேசத்தின் இறுதிவரைக்கும் சென்று குடியேறித் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டியுள்ளார்கள். அநாதியில் மேற்கு நோக்கிக் குடியேறியவர்கள் ‘சுமேர்’ வரைக்கும் சென்றிருக்கின்றனர். கிரேக்க நாட்டுப் பழைய சரித்திராசிரியர் பெரேஸஸ் கூறியபடி அந்நாட்களில் சுமேரிலிருந்த ஆதிமக்கள் அநாகரிகமாக மிருகங்களைப் போன்று வசித்து வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் கடற் பிரயாணஞ் செய்தறியாதவர்கள். அவர்கள் கடல்கடந்து வந்தவர்களைக்கண்டு அதிசயப்பட்டனர். இப் புதிதாக வந்தவர்களைப்பற்றி பெரேஸஸ் கூறும்போது, இவர்கள் அரைவாசி மனிதராயும் மற்றரைவாசி மீன்மாதிரியும் இருக்கக் காணப்பட்டனர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இதனால், இப்புதியமக்கள், சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் அக்காலத்தில் வசித்த ‘மீனஸ்’ என்றழைக்கப்பட்டவர்கள் எனக் கூறலாம். அதுமாத்திரமன்றி, பின்வந்து குடியேறிய மக்கள் செங்கற்களால் வீடுகள் கட்டிக் குடியிருந்தனர். ஆனால் ‘செமைர்ஸ்’ என்ற அத்தேசத்து ஆதிமக்கள் குழைகளால் வேயப்பட்ட மண்வீடுகளில் வசித்து வந்துள்ளார்கள். இதனால் குடியேறிய மக்களின் சீர்திருத்தமான வாழ்க்கை புலனாகும். அதுமாத்திரமன்றிக் கிழக்கேயிருந்து வந்து குடியேறக்கூடிய நாகரிகமக்கள் அக்காலத்தில் சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள இந்திய மக்களே எனத் துணிந்து கூற முடியும். இம் மக்கள் குடியேறுதற்கு முன்னதாக இத்தேசம் ‘சென்னா’ என்றழைக்கப்பட்டு வந்தது. கிழக்கேயிருந்து குடியேறிய இம்மக்கள் இதனை ‘சுமேர்’ என்றழைத்தனர். ‘சுமேரு’ என்றசொல் ‘தங்குமிடம்’ அல்லது ‘இளைப்பாறுமிடம்’ என்பதைக் குறிப்பதாகும். இப்பெயர் புதிதாக வந்து குடியேறிய இம்மக்களாலேயே இடப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு. முதன்முதலாக வந்து குடியேறிய மக்களின் தலைவனொருவனை ‘ஔனெஸ்’ என்ற பெயராலும், இன்னொருவனை ‘ஔகன்’ என்ற பெயராலும் அழைத்தமையால் இப்பெயர்களிலிருந்தே இந்தியத் தொடர்புள்ள மக்கள் குடியேறியுள்ளார்கள் என்பது பெறப்படும். மெசொபெடோமியாவில் குடியேறிய ‘ஆண்டுவர்’ என்ற பெயராலழைக்கப்பட்டவன் அம்மக்களுக்கு வான சாத்திரம் கற்பித்தானெனவும் பின்னர் அத்தேச சரித்திரத்தையும் எழுதியுள்ளா னெனவும் கூறப்படுகிறது.

“சுமேரில் குடியேறிய இந்தியமக்களே அவ்விடத்தில் வசித்த ‘செமைர்ஸ்’ என்ற ஆதி மக்களுக்குச் செங்கல் உண்டாக்கும் விதத்தையும், கோபுர வளைவுகள் கட்டும் விதத்தையும், சாக்கடைகள் அமைக்கும் திட்டத்தையும் காட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றனர். மொஹெஞ்சதாரோவில் காணப்பெற்ற மாதிரிகளைப் போலவே இப்பொழுது சுமேரில் கட்டிடங்களும் சாக்கடைகளும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

“இன்னொரு பகுதி ஆதி இந்திய மக்கள், மத்தியதரைக் கடற்கரையோரமாயுள்ள சீரியா, ஆசியாமைனர்ப் பிரதேசங்களிற் குடியேறி ‘ஹிற்றைற்’ சாம் ராஜ்ஜியத்தை ஏற்படுத்தினர். இவர்களை ‘வீனிஷன்ஸ்’ என்றழைத்தனர். இவர்களும் ஸ்பெயின் தேசத்தின் தென்கரை வரையும் குடியேறியுள்ளார்கள். ஹரிடோற்றஸ் என்ற பெரியார் ‘மீனோஸ்’ என்ற இம் மக்களை மிகவும் திறமை வாய்ந்த கடற் பிரயாணிகளெனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவர் ‘தேர்மிலோய்’ என்று உபயோகித்த சொல் ‘திரமிலர்’ என்ற சொல்லோடு பொருத்த முடையது. இது இப்பொழுது நாம் கூறும் ‘திராவிடர்’ என்பதையே குறிப்பிடுகின்றது.

“இன்னும் இரண்டு பகுதியினர் இவ்விடத்திலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்று ஒரு பகுதியினர் பிரான்ஸின் மேற்குக் கரையிலுள்ள பிரித்தானி என்னுமிடத்திலும், பின்னர்க்கடல் கடந்து இங்கிலாந்திலும் குடியேறினர். மற்றைய பகுதியினர் கடல் மார்க்கமாக அயர்லாந்து சென்று, பின்னர் இங்கிலாந்திலும் வந்து குடியேறினர். இந்த இரு பகுதியினரும் சந்தித்த இடந்தான் ‘ஸ்ரோன்ஹென்ஞ்’ என்றழைக்கப் படுவது. இவ்விடத்தில் மொஹெஞ்சதாரோ நாகரிகத்தின் குறிகள் பல இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன.”

தமிழ் வித்துவான் சங்கம், சென்னை.

தமிழாசிரியர்களே, போருக்குப்பின் உலகம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் எனப் பலரும் திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய காலையில், நம்மைப்பற்றி ஒருசிறிதும் நாம் சிந்தியாதிருத்தல் முறையா? இந்தச் சமயத்தில் கூட நம்மை நாம் உயர்த்திக் கொள்ளாவிட்டால் பிறகு நாம் என்று முன்னேறப் போகின்றோம்? நம் ஊதியம் எவ்வளவு குறைவானது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். பிறதுறையிலுள்ளோர் பலரும் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் குறைகளை மேலோர்க்கு எடுத்துக் கூறி நன்மை பெற்று வருவதை நாம் நாடொறும் கண்டுவருகின்றோம். நாமும் நம் குறைகளை ஒன்றுகூடி உரியவர்கட்கு எடுத்தியம்ப வேண்டாவா? நாம் ஒன்றுகூடினால் நம்மால் ஆகாததொன்று உண்டு எனநீங்கள் கருதுகிறீர்களா? நம்முடைய நன்மைக்கென்றே நடைபெற்றுவரும் வித்துவான் சங்கத்தில் அனைவரும் உறுப்பினராகச் சேருங்கள். பிற ஆசிரியர்கட்கும், தமிழாசிரியர்கட்கும் இடையே நீலை, ஊதியம் முதலிய எந்தவகையிலும் வேறுபாடு இருத்தலாகாதென்பதை நாம் நன்கு வற்புறுத்தவேண்டும். எல்லாவகையிலும் நம்முடைய நலன்களைப்பாதுகாக்க நாம் பெரிதும் போராடவேண்டும். இவைகளை எல்லாம் ஆய்ந்து முடிவுகாணவும், தொடர்ந்து ஆவனபுரியவும் ஒரு மாநாட்டை நாம் விரைந்து கூட்டவேண்டியிருக்கின்றது. மாநாட்டிற்கு முன்பு, நம்நிலைகளைப்பற்றி ஆலோசிக்கத் தமிழாசிரியர் பொதுக் கூட்டம் ஒன்று, 18-11-44 சனிக்கிழமை அன்று மாலை 5-மணிக்கு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர் பள்ளியில் கூடும். தாங்கள் தவறாது வருக! ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.

தெ. பொ. மீனட்சி சுந்தரன், தலைவர்.

மு. இராசாக்கண்ணு, அன்பு கணபதி, செயலாளர்.

அம்மு வ ன ன் .

வித்துவான், சி. இலக்குவனார் அவர்கள் B. O. L.

(முற்றொடர்ச்சி: துணர்-20, மலர்-7 பக்கம் 135)

அவள் உடலில் மாறுபாடுதோன்ற இற்செறிக்கப்பட்டு விட்டாள். தலைவனுடன் வினையாடவு முடியவில்லையே என வருந்துகின்றாள்.* “துறைவனொடு ஒருநாள் நக்கு வினையாடலும் கழிந்தன்று, ஐதேகம்ம மெய்தோய் நட்பே” என்று வருந்துகின்றாள். வருந்துவதால் உடல் மெலிகின்றது. தலைவனும் அவளை வரைந்துகொள்ளும் முயற்சியில் தலைப்பட்டதாகத் தொன்றவில்லை. அக்காலை, தோழியை நோக்கிக் கூறுகின்றாள். “என் அன்புள்ள தோழி! நம்மைவிரும்பிக் களவொழுக்கத்தில் ஒழுகிக்கொண்டிருக்கும் எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்தோரை விரும்பியொழுகுதல் பழியெனில் உறக்கமில்லாது அழுதுகொண்டிருக்கும் கண்களுடன் இளைத்து, இறத்தலும் இனிதே ஆயினும் அது கூடுமா? சான்றோர் தம்கடமையிற் குன்றர் என்று உலகம் ஒருமொழியாகக் கூறுகின்றதே, அம்மொழி உண்மையானால் அவர் நமக்கு உரியவர் ஆவரன்றே; ஆகவே இறப்பதால் என்னபயன்? அவரை நம்பி யிருப்பதால் நன்மையுண்டு என்கின்றாள்.

நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனில்
பாடிலகலுமும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
சாதலும் இனிதே; காதலம் தோழி
அந்நிலையல்லவாயினும் சான்றோர்
கடநிலை குன்றலும் இலரென்று உடனமர்ந்து
உலகங்கூறுவதுண்டென நிலையி
தாயமாகலும் உரித்தே போதவிழ்
புன்னை யோங்கிய கானல்
தண்ணம் துறைவன் சாயல் மார்பே

(நற். நெ. 327)

இன்னொரு நிலையில் தலைவியின் உளத்தை எவ்விதம் காட்டுகின்றார் பாருங்கள்! தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்தான். அவன் வருவதாகக் குறிப்பிட்ட காலமும் வந்தது. வழியைப்பார்த்துக் கண்களும் பூத்துப் பொலிவிழந்தன. அறிவும் கலங்கியது. துன்பமும் மிகுந்தது; தன்னிலைமை அவர் பிரிவால் யாதாகுமோ என்று அஞ்சினாள் ஆயினும் சாவிற் கு அஞ்சவில்லை. இறந்து வேறு பிறப்பு எய்தின் அவர் மறந்துவிட்டால் என்செய்வது என்றே அஞ்சுகின்றேன், என்கின்றாள்.

“சாதல் அஞ்சேன்; அஞ்சவல் சாவின்
பிறப்புப் பிறிதாகுவதாயின்
மறக்குவன் கொல் என்காதலன் எனவே”

என்னே அவள்தம் காதலுள்ளம்.

ஈற்றடியானது இப்பொழுதுள்ள பதிப்புகளில் “மறக்குவேன் கொல்லென் காதலனெனவே” என்றுள்ளது. அதன்பொருள் என்

காதலனை நான் மறந்துவிடுவேனோ என்றஞ்சுகின்றேன்” என்பதாகும். அப்படியாயின் தலைவிதானே மறந்துவிடக் கூடுமென்று அஞ்சுவதாகும். அவ்விதம் தலைவி தன்னம்பிக்கையற்றவள் என்று கூறுவது பொருந்தாது. அன்றியும் ஆண்களைவிடப் பெண்களே அன்பில் கலங்காத திண்மையுடையவர்கள். பொய்யாமொழிப் புலவரின் தெள்ளிய வாக்கு ஒன்று இப்பொழுது நினைவிற்கு வருகின்றது.

“ இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியலமென்றேனாக் கண்ணிறை நீர் கொண்டனள் ” என்பதாகும். இக்குறட்பாவில் கூறப்படுவதென்ன? தலைவன் இப்பிறப்பில் தலைவியை விட்டுப்பிரிய மாட்டேன் என்று கூற மறுபிறப்பில் பிரிந்து விடுவானோ என்றல்லவா தலைவி அஞ்சுகின்றாள். ஆகவே தலைவன் மறந்தாலும் காதலில் பிறழ்ந்தாலும் தலைவி பிறழமாட்டாள் என்றல்லவோ கருதவேண்டியுள்ளது. எனவே “ மறக்குவன் கொல்லென் காதலனெனவே ” என்பதுதான் பொருத்தமானதாகும். ஆகவே பெண்கள் காதல் அல்லது சாதல் என்ற கொள்கையை உடையவரென்றல்லவோ நம் புலவர் காட்டுகின்றார். அக்காதல் நினைந்தவுடன் மணந்து சினந்தவுடன் தணந்து விடக்கூடியதன்று. சிலநாடுகளில் காதலித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே காதற்கட்டை அறுப்பதற்குரிய வழியையும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பர் என்று அறிகின்றோம். காதலித்துத் திருமணம் புரிந்தவுடனேயே காதலர்க்குள் மனவேறுபாடு உண்டாகி மன்றத்தை நாடி மன்றல் பிணிப்பை அறுத்து எறிகின்ற மக்களும் இக்காலத்துப் பிறநாடுகளிலும் நம் நாட்டிலும் உண்டல்லவா? அதனால்தான் ‘மணக்குமுன் வேளிற்காலம் மணந்தபின் மாரிக்காலம்’ என்றும் அங்கு பாடினர் போலும். அம்மூவன் கண்ட காதலுள்ளமோ அத்தகையதன்று. ஒருபிறவியிற் கொண்டகாதல் பல பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து வரவேண்டுமென்று விரும்புவது. ஒரு தலைவன் ஆடவனுக்கு இயல்பாயுள்ள அறியாமையால் ஏதோ தவறி நடந்துவிட்டான். பரத்தையிடம் சென்றுவிட்டுத் தலைவியிடம் வந்தான். தலைவி வெறுத்தாளா? பிரிவு வழக்குத் தொடர்ந்தாளா? இல்லை; அவள் குற்றத்தை மன்னித்தாள்; தன்மனமார்ந்த விருப்பத்தையும் தெரிவித்தாள்; என்ன?

“ இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயாகியர் எம் கணவனை

யானாகியர் நின் நெஞ்சுநேர்பவளே ”

(குறு. 49.)

என்கின்றாள். எத்தன்மைத்து அவள் காதலுள்ளம் என்று இயம்புவேம். ஆ! ஆ! தலைவி உள்ளம் அம்மட்டோடு நின்றதா? தலைவன் எது செய்யினும் தான் செய்யத்தக்கது யாதுமில்லை என்று நினைப்பாள்.

“ பணையெழில் மென்றோள் அணைஇய அந்நாள்

பிழையா வஞ்சினம் செய்த

களவனும் கடவனும் புணைவனும் தானே ”

என்று நினைக்கின்றாள். களவன்; கள்வன், களவொழுக்கம் உடையவன். கடவன்; செய்யத்தக்கன செய்பவன். புணைவன்; துணைவன். இன்னொருபாட்டில் தோழி கூற்றாகக் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

“ தாயுடன் றலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு
அன்னாய் என்னும் குழவிபோல
இன்னு செய்னும் இனிது தலையளிப்பினும் ”

தலைவனைத்தவிர வேறுயாருமில்லர் என்கின்றார். என்னே அவர்கண்ட
காதலுள்ளம். இவ்வடிகள் ஒரு ஆழ்வார் கடவுளை நோக்கிக் கூறிய
பாடலை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகின்றதல்லவா?

தருதுயரம் தடாயேல் உன்சரணல்லால் சரணில்லை
விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்கும் வித்துவக்கோட்டம் மாளே
அரிசிளத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே அழுங்குழவி அதுவேபோன் றிருந்தேனே
(குலசேகரர்)

என்ன ஒப்புமை! தலைவி—தலைவன். அடியார்—கடவுள்.

கற்புடைப் பெண்டிர்க்குக் கணவனே கடவுள் அல்லவா? இஃது
என்ன பெண்ணடிமை என்று கூறலாம்; சிலர் பெண்கள் சீறலாம்.
வாணுதல் மனையுறை மகளிர்க்கு உயிர் ஆடவன்தானே, வேண்டு
மானால், கற்புடைக்கணவனுக்குக் கடவுள் மனைவியே என்று கூறட்டும்
நாம் ஏற்றுக்கொள்வோம். பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆண்
அடிமையும் அறியார்; பெண் அடிமையும் அறியார்.

தோழியின் காதலுள்ளம்:—இங்குக்காதலுள்ளம் என்றால் காதலை
நிறைவேற்றும் உள்ளம் என்று விரித்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.
‘தோழிதானே செவிலிமகளே’ * தலைவிக்கு உடலும் அவளே;
உயிரும் அவளே; இருபேரரசிடைநிற்கும் தூதர்போன்றவள் அவள்.
தலைவியின் காதல் வாழ்வும் தலைவனின் காதல் வாழ்வும் அவளையே
சார்ந்திருக்கும் என்னலாம். தலைவிவேறு அவள்வேறு அல்லள்
என்பதற்காகத்தான் “ஒன்றித்தோன்றும் தோழி” * என்றார்போலும்.

தலைவியின் நன்மையை நாடித் தலைவனைக் கடிந்துரைக்கவும்
தவிராள். ஒரு தலைவன் வரைந்து கொள்ளுகின்றேன் என்று கூறிக்
கொண்டு வந்தானேயன்றி அதற்குரிய செயலை முற்றுவிக்கவில்லை.
தலைவியோ இளைத்துக்கொண்டு வருகின்றாள். பெற்றோரோ வேறொரு
மணமகனைத்தேடும் நிலையிலிருக்கின்றனர். தோழிக்கு மட்டற்றகவலை
யும் அதன்பயனாய்த் தலைவன்பால் சீற்றமும் உண்டாயது. ஒருநாள்
வழக்கம்போல் தலைவனும் வந்தான்; தோழி கேட்கின்றாள், “யாரையா
நீர், எமக்கும் உமக்கும் என்னஉறவு; நீர் இன்றுமுதல் ஒரு ஏதிலாளர்
என்று நினைத்துக்கொள்ளும். நீர் எம்மை விரும்புபவர் அல்லர்.
எமது நலனைக்கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் செல்லும்” என்றாள். அவ்
விதம் வெளிப்படையாகக் கூறியவள் குறிப்பாகவும் ஒரு பொரு
ளுணர்த்தினாள். எமது நலன் என்றவள் அதற்கு ஒரு ஒப்புமையைக்
கொடுத்து அதனால் குறிப்புப்பொருள் உணர்த்துகின்றாள். யானையும்
தேரும் உடைய குட்டுவவன் பகையரசர்களை வெல்லுங்காலத்து
ஒலித்த முரசைப் போல ஆரவாரம் செய்துகொண்டு கடலில் பாய்ந்

தாடும் மகளிர் அணிந்துகழித்த பூக்களை உண்ட பசுக்கள் திரும்பி வரும் மாலைக்காலம் என்றார். இதிற்குறித்த பொருளாவது மகளிர் கழித்த பூவை ஆ, தின்றதுபோல, நீதுய்த்து கைவிடப்பட்ட தலைவியை ஏதிலார் நயந்து மணப்பர் என்பதாம்.

“ யாரைளலுவ! யாரே நீ எமக்கு
யாரையும்ல்லை நொதும லாளனை
அனைத்தாற் கொண்க நம்மிடையே நினைப்பின்
கடும் பகட்டுயானை நெடுந்தேர்க் குட்டுவன்
வேந்தடு முயக்கத்து முரசதீர்ந்தன்ன
ஓங்கற் புணரி பாயந்தாடு மகளிர்
அணிந்திடு பல்பூ மரீஇ ஆர்ந்த
ஆபுலம் புகுதரும் பேரிசைமாலைக்
கடல் கெழுமாந்தை அன்ன எம்
வேட்டனை யல்லையால் நலம்தந்து சென்மே ” (நற். 395)

இப்பாட்டில் தோழியின் துணியும், அறிவும், நயமும் தெற்றென விளங்குகின்றதன்றோ?

பரத்தையுள்ளம்:— பரத்தையும் தலைவன் காதலுக்குரியவள், ஆதலின் பரத்தையுள்ளத்தை நம் புலவர் எவ்விதம் தீட்டுகின்றார் என்றுபார்ப்போம். பண்டைத்தமிழ்க் காதலரிடையே பரத்தையைப் புகுத்தியது நாகரிக உலகத்தினரால் விரும்பத்தக்கது அன்றுதான். ஆயினும் பண்டும் இன்றும் நம் நாட்டில் ஒருவன் பல மகளிரை மணக்கும் வழக்கம் இருக்கின்றதென அறிகின்றோம். பலமகளிரை மணப்பதும் பரத்தையையும் ஒன்றாகாதுதான். என்றாலும் பண்டைப் பரத்தையர் வள்ளுவர்கூறும் வரைவில்மகளிர்போலாது சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் மாதவி போன்றவர்களே அவ்விதமிருப்பினும், பல்லாற்றாலும் சிறந்து விளங்கிய பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்திற்கு இது ஒரு இழுக்கே. நெல்லுக்கு உமியும் நீருக்கு நுரையும், பூவிற்குப் புல்லிதழும்போல் தமிழ் நாகரிகத்திற்குப் பரத்தையையைக் கொள்ளல்வேண்டும். உலகியலில் இருப்பினும் வள்ளுவர் காலத்திற்கு முற்பட்ட புலவர்கள் கடிந்துரையாத காரணம் தெரியவில்லை. ஒருசிலர் பண்டைஆடவர் மகப்பேற்றுக்காகமட்டும் தலைவியுடன் கூடிவிட்டும் பிறநாட்களில் பரத்தையுடன் காலங்கழிப்பர் என்கின்றனர். இக்கூற்றும் நகைப்பிற்குரியதே. காதலர்க்குள் ஏற்படும் ஊடலைச் சிறப்பிப்பதற்கும், தலைவியின் காதலின்பத்தைப் பெருக்கிக் காட்டுவதற்கும் இப்பரத்தையைப் புகுத்தினர்போலும். பரத்தையர் கற்பில் கிளவிக்குரியராகவும். தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். அப்பரத்தை உளத்தை நம் அம்முவன் எவ்விதம் எழுதுகின்றார் பார்ப்போம். பரத்தையரில், காதற் பரத்தை, இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை என்று முப்பிரிவினர் இருந்தனராம்.

தலைமகனால் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தை ஒருத்தி இளமை கழிந்த காரணத்தால் விடப்பட்டாள். தலைமகன் இன்னொரு பரத்தையிடம் சென்றுவிட்டு வீட்டிற்கு வருகின்றான்; தலைவி சினமிக்கு வாயில் மறுக்கின்றாள். அப்பொழுது அப்பரத்தை தலைமகனுக்கு அறிவுரை

கூறுகின்றார். “பெரிதும் சிறப்பினதாகக் கொள்ளப்பட்ட நட்பின் கண்ணே நுட்பமாகிய தவறும் வாராதபடி காத்தக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் நெகிழ்ந்த தோளும் கலுழ்ந்த கண்ணும் உடையராய்ப் பூமொட்டு, மலர்ந்தவுடனேயே தீய்ந்ததுபோல் வாடி வருந்துவர் உன்னை விரும்பியொழுதுபவர்” என்றார். என்றவள் உள்ளுறையானும் சில கூறுகின்றார். “உன்னுடைய நாடு பழைய தோணியையும் முதிர்ந்த காணையையும் பாதுகாவாது விடும் தன்மையினரையுடையது. நீயும் நாம் முதிர்ந்தால் எம்மை வெறுத்து ஒதுக்கும் தன்மையை உடையவனாகின்றாய். உன் நாட்டு வழக்கத்திற்கு நீ என்ன செய்வாய்” என்று கூறி, தலைவியும் முதிர்ந்தாலல்லவோ விடத்தக்கவள்; முதிராத இளமைக்காலத்தும் துறத்தல் கொடிது என்கின்றார். இப்பரத்தை வரைவின் மகளிர் போன்றவளா? அல்லள். இவளும் முதலில் காதலித்த ஒருவனையன்றி மற்றொருவனை மனத்தானும் நினை யாள் போலும். பாட்டுவருமாறு,

சண்டுபெருந் தெய்வத்து யாண்டுபல கழிந்தெனப்¹
பார்த்துறைப் புணரி யலைத்தலில் புடைகொண்டு
மூத்துவினை போகிய மூரிவாய் அம்பி
நல்லெருது நடைவளம் வைத்தென² உழவர்
புல்லுடைக் காவில் தொழில்விட் டாங்கு
நறுவிரை நன்புகை கொடா அர்ச்சி நறுவி
ஞாழலொடு கெழீஇயப் புன்னையங் கொழுநிழல்
முழுமுதற் பிணிக்கும் துறைவ! நன்றும்
விழுமிதிற் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதில்
தவறுநற்கறியாய் ஆயின் எம்போல்
நெகிழ்தோட் கலுழ்ந்த கண்ணர்
மலர்தீய்ந் தனையர் நின்னயந் தோரே

(நற். 315. நெ)

இயற்கைப் புலவர்:—பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்கள் எப்பொருளைக் குறிப்பிடினும் அப்பொருட்குரிய சிறப்புக்களில் ஒன்றையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். அவ்வியல்பு இயற்கைப் பொருள்களைக் கவனிப்போர்க்குத்தான் எளிதில் கிடைக்கப்பெறும். இவரும் இயற்கைப்புலவராதலின் அவ்விதமே குறிப்பிடுகின்றார். ‘அகவிலைப்புன்னை’ ‘சிறுவெண்காக்கை’ ‘கருங்கால் வெண்குருகு’, ‘பொன்வரியலவன்’ ‘நீனிற்ப்புன்னை’ ‘ஔரமகளிர்’ ‘கொழுநிழல்’ என்பனவற்றைநோக்கியுணர்க.

பொருள்களை விளக்குவற்கு உவமை கொடுத்துச் சொல்லுங்காறும் அவ்வாறே உண்மைநவீற்சியா யிருக்குமேயன்றி உயர்வு நவீற்சியாய் இராது. இவர்கூறும் உவமைகளைக் காண்க:—

1. இவ்வடிக்குரிய பொருள் நன்றாக விளக்கவில்லை
2. வாழ்த்தென, என்றும் பாடம்உண்டு, இப்பாட்டு ஏடுபெயர்த்து எழுதினோரால் பிழையாக எழுதப்பட்டது போலும்.

உவமைகள்:—

‘ அகம் ’

1. வான்கடற்பரப்பில் தூவற் கெதிரிய மீன்கண்டன்ன மெல்
லரும் பூழ்த்த முடவுமுதிர் புன்னை. (310)
2. “ வளங்கெழு தொண்டியன்ன இவள்நலன் ”
3. “ பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும் நெறியிருங்கதுப்பு ” (35)
4. “ புகைநிழற் கடுக்கும் மாழ்தள்ளல் ”
5. “ கைபூண் பகட்டின் வருத்தி ”
6. “ பொன்னடர்ந்தன்ன ஒள்ளிணர்ச் செருந்தி ”
7. “ வெறிகொள் பாவையிற் பொலிந்த என் ”
8. “ ஆடுமகள் போலப் பெயர்தல் ”

“ ஐங்குறுநாறு ”

1. “ நாரைநல்லினங் கடுப்ப மகளிர் ”
2. “ நரம்பார்த்தன்ன தீங்கிளவியள் ”
3. “ வைகறை மலரும் நெய்தல் போலத் தகைபெரிதுடைய
காதலி கண்ணே ”
4. “ புன்னை நுண்தாது உறைத்தரு நெய்தல் பொன்படு மணி
யிற் பொற்பத்தோன்றும் ”

“ குறுந்தொகை ”

1. “ அணிந்பல்லன்ன கோங்குமுதிர் முண்டகம் ”
2. “ மணிக்கேழன்ன மாநீர் ”
3. “ சிறுதலை வெள்ளைத்தோடு பரந்தன்ன மீனார்குருகு ”
4. “ நறுவீஞாழலொடு புன்னைதாஅய் வெறியயர் களத்தினிற்
ரேன்றும் ”
5. “ அழுவம் நின்ற அலர்வேர்க்கண்டல் கழிபெயர் மருங்கின்
ஓல்கி ஓதம் பெயர்தர பெயர்தந்தாங்கு வருந்தும் தோழி
யவரிருந்த வென்னெஞ்சே ”
6. “ தாயுடன்றலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு அன்னாய் என்
னும் குழவிபோல ”

“ நற்றிணை ”

1. பொங்குதிரை பொருத வார்மணல் அடைகரைப்
புன்கால் நாவல் பொதிப்புற இருங்கனி
கிளை செத்து மொய்த்ததும்பி பழம் செத்து
பல்காலவன் கொண்ட கோட்கு அசாந்து
கொள்ளா நரம்பின் இரும்பூசல்
இறைதேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
துறைகெழு மாந்தையன்ன இவள் நலம்.
2. “ கட்களி செருக்கத்தன்ன காமம் ”
3. “ பார்த்துறைப் புணரியலைத்தலில் புடைகொண்டு
மூத்துவினை போகிய மூரிவாயம்பி
நல்லெருது நடைவளம் வைத்தென உழவர்
புல்லுடைக்காவில் தொழில்விட்டாங்கு
நறுவிரை நன்புகை கொடாஅர் ”

4. “ மலர்தீய்ந்தனையர் நின்னயந்தோர் ”

5. “ கடல் கெழு மாந்தையன்ன எம் ”

மக்கள்:—இவர் நெய்தலைப்பற்றியே பெரும்பான்மை பாடுதலின் நெய்தலுக்குரிய, கடல்சார்ந்த இடத்திலுள்ள மக்களைப்பற்றியே இவர்பாடல்களில் காணலாம். சில இடங்களில் உழவரைப்பற்றியும் மறவரைப்பற்றியும் கூறுகின்றார்.

கடற்கரையில் வாழ்பவர்களைப் பரதவர் என்றும் உமணர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். படகையும் வலையையும் கொண்டு கடல் நடுவீற் சென்று மீன் பிடிப்பார்கள். சில சமயங்களில் இவர்களுடைய முயற்சியில்லாமலேயே கரையில் ஒதுங்கும் கொம்பையுடைய சுராமீனைப் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள். கடலில் கலத்தைச் செலுத்துவதற்கு முன்பு, இடையூறு வாராமல் இருப்பதற்காகக் கலத்திற்கு நறுவிரை நன்புகை காட்டுவார்கள். மரக்கலம் பயனற்றுப்போனால் கரையருகில் புண்ணைமரத்தில் கட்டிவைப்பார்கள். முத்து எடுத்து விற்பார்கள். தானே படுகின்ற உப்பையும் இவர்களால் உண்டாக்கப்படுகின்ற உப்பையும் வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று வெளியிடங்களில் விற்பார்கள். போகும் வழியில் வண்டி பழுதாயின் அங்கேயே ஒழித்து விட்டுப் போய்விடுவார்கள். அவ்வண்டிப்பார்களில் வெண்குருகு முட்டையீடுமாம். பெண்களும் உப்பைக்கொண்டுபோய் நெல்லுக்குச் சரிக்குச்சரி விற்பதுண்டு. இவ்விதம் உப்புத் தொழிலிலீடுபடுபவர் உமணர் எனப்படுவர். இவர்கள் எல்லோரும் நல்லமுறையில் வாழ்க்கை நடத்தும் நாகரிகம் வாய்ந்தவர்கள். தலைவனை மெல்லிய இனிய மேவருதகுந்” என்பதனால் இனிமையாய் நடந்து கொள்பவர்கள் என்னலாம். பெண்கள் அழகிய வளையல்களையும் பொன்னாற் செய்த நகைகளையும் அணிந்து கொள்வார்கள். நல்ல பூக்களும் முடித்து மகிழ்வார். யாழ் இவர்களிடையே நரம்பு என்று வழங்கியது. அவர்கள் அலவனாட்டியும், கடலில்பாய்ந்தும், வண்டலும் பொய்தலும் இழைத்தும் விளையாடுவார்கள். கூத்தும் விழாவும் நிகழ்த்துவார்கள். காதல் மணமே புரிந்து கற்புநிலை வழாமல் வாழ்வார்கள்.

உழவர்கள்:— உழவுத் தொழில் செய்பவர்கள். வெண்ணெல் விளைப்பவர்கள். நெல்லைக்கொடுத்து விட்டே பிற பொருள்களைப் பெற்று வாழ்வார்கள். பெரிய வீடுகளையுடையவர்கள்.

மறவர்கள்:— பாலைவனத்தில் வாழ்பவர்கள். கூரிய வேற் படையையுடைய படைவீரர்களை உடையவர்கள். சிறுகோட்டைகள் உடையவர்கள். வெட்சியாரின் நிரையைக் கவர்ந்து எதிர்ப்பவர்களைக் கொன்று குவிப்பார்கள். மாண்ட வீரர்கட்கு நடுகல்இட்டு, பிலி குட்டி, ஆடுவெட்டி நெல்லாற் சமைத்த கள் வைத்துப் படைப்பார்கள்.

பாடப்பெற்றவர்கள்:—

“ தஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க்காரிக் கொடுங்கான் முன்றுறை ”

ஓயாது முழவு ஒலிக்கும் திருக்கோவலூரையுடைய நெடிய தேர் முதலிய படைகளைப் பெற்றுள்ள காரி இங்குக்குறிக்கப்படும் காரி யாவன் என்று தெரியவில்லை.

“ கழல்தொடித் தடக்கைக் காரியும் ” (95 வரி)

“ காரிக்குதிரைக்காரியொடு மலைந்த ” (116)

என்று சிறுபாணற்றுப்படையில் இடைகழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும்,

“ ஓரிக்கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரிபுக்க நேரார் புலம்போல் ” (நற். 320,) என்று கபிலரும்

“ செல்வேல், முள்ளூர் மன்னன் கழல் தொடிக்காரி ” (அகம் 209) என்று கல்லாடனாரும்,

“ தேர்வண் மலையன் ” (நற் 100) என்று பரணரும் பாடுகின்றார்கள். இவர்களால் பாடப்பெற்ற காரியும் அம்மூவனால் பாடப்பெற்றுள்ள காரியும் ஒரு வரல்லர். அவன் அம்மூவனால் சிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பது போல் பிறரால் சிறப்பிக்கப் படவில்லை. அவன் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் சிறப்பு நிலை எய்தாதற்கு முன்னளில் திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

குட்டுவன்:—

“ கடும்பகட்டியானை நெடுந்தேர்க்குட்டுவன் ” (நற் 345)

“ செங்கோல் குட்டுவன் தொண்டியன் ” (ஐங் 178)

என்று சிறப்பிக்கப்படும் குட்டுவன் பல்யானைச்செல்கெழு குட்டுவன் என்று திருவாளர் சிவராச பிள்ளையவர்கள் கருதுகின்றார்கள். அது பொருந்தாது. வஞ்சி நகர் சிறப்புப் பெறுவதற்கு முன் மாந்தையும் தொண்டியும் சிறப்புற்றிருத்தல் வேண்டும். அக்காலே அரசாண்டவன் அவன்வழிக்கு முதல்வனாய்வளையிருக்கக்கூடும்.

கொற்கைக்கோமான்:—

“ கொற்கைக்கோமான் கொற்கையம் பெருந்துறை ” (ஐங் 188)
இவன் கொற்கை நகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்டவனாதல் வேண்டும். யார் என்று விளங்கவில்லை.

பூழியர்:— பூழிநாட்டினர் சேரர் என்பர். வெள்ளாடு மிகுதியும் உடையவர்.

பாடலீர்கண்ட ஆறு:— பெண்ணையாறு.

புலவர்மரபு:— “ கடல் கெழு செல்விகரை நின்றங்கு ” (அக. 370)
திருவாளர் கா. ச. அவர்கள் ‘இலக்குமி’ என்று கூறுகின்றார்கள். அவ்விதம் கூறுவதிலும், ‘வரையரமகளிர்’ போல் கடல்வாழ் தெய்வமாக இருக்கலாம் என்று கூறுவது பொருந்தும்.

சொல்லாராய்ச்சி:— இவருடைய பாடல்களில் பயின்றுள்ள சொற்களெல்லாம் இனிய எளிய செந்தமிழ்ச் சொற்களே. சில சொற்கள் நமக்குப் புதிதாக தோன்றுகின்றன, அவை இக்காலத்து வழக்கிவன்மையின்; முச்சி (உச்சி) களவன் (கள்வன்) கடவன், புணவன்,

* பாணன் வருகை

பெரும்பா னூற்றுப்படை

பண்டித, P. R. மீனாட்சி சுந்தரம் அவர்கள் M. A.

காந்தைப் புலவர்கல்லூரித் தலைவர், காந்தை.

ஆள் வழக்கற்ற ஒரு சுரம். எங்கும் ஈரமில்லா வன்னிலப் பர்ப்பு. வெப்பமிக்க கிரணங்கள் வாட்டும் வேணிற்கால நண்பகல். அக்காலே, வெகுதொலைவில் ஊர் ஒன்று வளமிகு மக்கட் கூட்டத்துடன் தோன்றுகின்றது. அருகிற்சென்று பார்க்கத் தோற்றம் மாறுபடுகிறது. படாங்கொடு செய்து மன்றமாகவும், அறையாகவும், வகுக்கப் பெற்றமைந்த நகரத்திலே சில செல்வவந்தர் செருக்கி யிருக்கின்றனர். அவரைக்கண்டு வெறித்து வெறித்து விழிக்கின்றான் ஒருவன். வெருவலோடமையாது, நீவிர் யார்? என்று அங்குள்ளாரை வியப்புடன் வினவுகின்றான். அவற்கு மறுமொழியாக,

“ பாணன் சூடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டசைஇ
ஊரீர் போல சுரத்திடை யிருந்தனிர்
யாரீரோ வென வினவ லானாக்
காரென் ஓக்கல் கடும்பசி யிரவல!
வென்வேல் அண்ணல் காணு ஆங்கே
நின்னினும் புல்லியம் மன்னே; இனியே

இன்னேம் ஆயினேம்” — என்று அவ்வளமுடையான் இயம்புகின்றான். இக்காட்சிசான்ற பாடலால், ஈராயிரம் யாண்டுக்குமுன் நம்மை இழுத்துச் சென்று பரணர் என்னும் புலவர் அக்காலத்து இயல்பான ஆற்றுப்படையை அறிவிக்கின்றார்.

ஆற்றுப் படைக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர்,
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என ஆற்றுப் படைக்கு உரியாரையும், ஆற்றுப்படையில் அமைய வேண்டிய பொருளையும் விளக்கியுள்ளார். தான்பெற்ற பரிசிலைப் பிறரும் பெறப்பொருத குறுகிய நோக்கமற்ற அக்காலத்து இரவலர், தம்போன்றருக்குத் தாம்பெற்றதைக் காட்டி அரசனிடம் வழிப் படுத்தல் இயல்பு. பெற்றேன் பெருதோன் ஆகிய இருவரது தோற்றமும் உறழ், அஃதாவது மாறுபடத் தெரியுமாறு அமைப்பு வேண்டும், என்பது இலக்கண ஆசிரியரது கொள்கை. அதற்கு ஏற்பவே பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன் வறியபாணனை வையாவிக்கோ பெரும்பேகனிடத்து, ஆற்றுப் படுத்தியதை மேற்சட்டப்பெற்ற பாட்டில் பரணர்

* 20—9—'44 அன்று திருச்சிவானூலியில் பேசியது

காட்டுகின்றார். பாணனை ஆற்றுப்படுத்துங்கால் அச்செயல் குறிக்கும் பாட்டு பாணாற்றுப்படை யெனப்படும்.

பாணர் என்பவர் யார்? இக்காலத்தே தமிழகத் தெங்கும் யான் அறிந்தவரை பாணர் என்ற குடியினர் பரந்து காணவில்லை. ஆனால் பண்டைக் காலத் தமிழகத்தே நிலப் பாகுபாடாகிய திணையோ டொன்றப் பெயர் பெற்ற மக்களோடன்றி ஐவகை நிலத்து எத்திணையில் இருப்பினும், எல்லாத் திணைக்கும் பொதுவான வினை யாற்றும் மக்களை அன்றாது வினையின்வழிப் பெயரிடப் புகுந்த புலவரொருவர்,

“பாணன் கடம்பன் பறையன் துடியனென்று
இந்நான்கல்லது குடியுமில்லை” —

என வரையறுத்துப் பாணரைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

ஒவ்வொரு திணையின் கருப்பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும், யாழ் என்ற பண் சிறப்புடைத் தாகும். அந்தப் பண்ணினை மிழற்றும் வினையை மேற்கொண்டவரே பாணராவர். அக்கால மரபிற்கேற்ப இப்பாணர் எங்கனும், எப்பொழுதும் இயங்கலாம். இவரை எல்லோரும் ஆதரங்கொண்டணைத்தனர். பலகலைகளும் சிறந்திருந்த தமிழ் நாட்டிலே இசைமிழற்றும் பாணருக்குச் சிறப்பின்றிப்போமா? மேல் நாட்டிலே Bards, Minstrels, எனப்பெறும் இசையால் பிறரை மகிழ்விக்கும் கூட்டத்தாரோடு பாணரை ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். அகத்திணை இலக்கணப்படித் தலைவனுக்குப் பாங்கனாகவும், தலைவன் தலைவிமாட்டுப் புலவி ஏற்பட்டால் அதனைத் தீர்க்கும் வாயி லாகவும் பாணன் அமைவதற்குச்சான்றாகப் பல பாட்டுக்களைப் பார்க்கின்றோம். வம்பப் பரத்தமைக்குத் துணையாகவும் பாணன் பயன்பட்டதற்குச் சான்று இல்லாமலில்லை. அவ்வாறிருப்பினும் பாணரைத் தாழ்ந்தவராய்க் கருதுவதற்கில்லை. ஏனெனில்,

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன”

என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி பாணர் குடியிலே பிறந்த ஓளவை பேரரசர்மாட்டுத் தூது சென்று அத்தாணிக்கண் அறங் கூறிய முறையை யெல்லாம் புறநானூறு விரிக்கின்றமையின், பாணரென்பார் பண்டைக்காலத்தத்தமிழர் போற்றிய தலையாயபெருங்குடியினர் என்று அறிகிறோம்.

பாண் மிழற்றும் பாணர் மூவகைப் படுவர். அவர் இசைப்பாணர் என்னும் வாய்ப்பாட்டுக்காரரும், யாழ்ப்பாணர் என்னும் வாத்தியக் காரரும், மண்டைப்பாணர் என்னும் இயந் தொடுபவருமாவர். யாழ்ப்பாணர் சிறுபாணர், பெரும்பாணர் என இருபிரிவின ராவர். இப்பாணரின் தோற்றத்தையும், இயல்பையும், தெளிவாய்க் கூறும் இரண்டு பாட்டுக்களைச் சங்க இலக்கியக் கருவூலமாகிய பத்துப் பாட்டில் காண்கின்றோம்.

“இன்குரற் றேறியாழ் இடவயின் தமிழீஇ”

எனச் சிறுபாணாற்றுப் படையிலும்,

“ இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளி கழிப்பி ”

எனப் பெரும்பாணற்றுப் படையிலும், அன்றாது யாழின் வடிவு கூறப் பெற்றுள்ளது.

இம்முறை யன்றியும் அடியார்க்கு நல்லார் போன்றாது கருத்துப் படி, பாடும் இசையின் பெருமை சிறுமைக் கேற்பவும் பெயர் பெற்றிருக்கலாம், சிறுபா னாற்றுப்படையில் விறலியரது, ஒவ்வோரங்கமும் எழில் பெற வருணிக்கப் பெற்றிருப்பதிலிருந்தும், பெரும் பாணற்றுப் படையில் அம்முறை இல்லாமையாலும், திருவெஃகாவில் “பாம்பணைப் பள்ளி யமர்ந்தோ னாகிய, அருந்திறற்கடவுள் வாழ்த்திச் சிறிதுநும் கருங்கோட் டின்னியம் இயக்கினிர் கழிமின்” எனக்கூறப் பெறுதலானும், பிற்காலத்தே நானும் இன்னிசையாற்றமிழ் பரப்பிய ஞானசம்பந்தருடன் ஊரூராய்ச்சுற்றி அவரது தேவாரப் பதிகங்கட்கு ஏற்ற சுரத்துடன் யாழினைமீட்டிப் பெருமை யேற்றிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை, நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், சேக்கிழாரும், பெரும் பாணர் என்றே சுட்டுதலானும், மதுரைக் காஞ்சியில் பல இயற்கை வளம் நிறைந்த வைகைக்கரையில் “அழுந்துபட்டிருந்த பெரும்பாணி ருக்கையும்” என்றும், சிலப்பதிகாரத்தே

“ குழலினும் யாழினும் குரல்முத லேழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பாண் இருக்கையும்”

என்றும் கூறப் பெற்றிருத்தலானும், யாழ் நூலில் வல்லுநராய் இசை நுணுக்கம் வெளிப்பட இயக்கும் சிறந்த இசையாசிரியரே பெரும்பாணர் எனப்படுவார். இராஜ ராஜசோழன் காலத்தே தேவாரத் திற்குப் பண் அமைக்க வழியறியாது நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அயர்வுற்ற போழ்து பெரும் பாணராம் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரது வழிவந்த ஒருபெண்ணே அக்குறையை நீக்கியதாகத் திருத்தொண்டர் புராணங் கூறும்:—

“ நல்லிசை யாழ்ப் பாணனார் நன்மரபின், வழிவந்த
வல்லியொருத் திக்கிசைகள் வாய்ப்ப வளித்தோமென்று
சொல்லவவள் தனையழைத்துச் சுருதிவழிப் பண்தழுவும்
நல்லிசையின் வழிகேட்டு நம்பியிறை உள்மகிழ்ந்தார் ”

இப்பாட்டுப் பிற்காலத்தும் பெரும்பாணரின் இசைப் புலமைத் தலைமைக்கு ஏற்ற சான்றாகும்.

இத்தகைய பெரும்பாண னொருவனை தொண்டைமான் இளந்திரையன் மாட்டு ஆற்றுப் படுத்திக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணற்றுப் படையை இயற்றியுள்ளார். பரிசில்பெறச் செல்லுங் காலத்துத் தனியாகப் போகும் வழக்கம் பாணனுக்கு இல்லை. அவனுடைய மனைவி, மக்கள், மற்றும்பல சுற்றத்தார் உடன் செல்லுதல் இயல்பு. இந்தப்பாணனும் சுற்றத்தாருடன் செல்லுகின்றான். வறுமையால் மேனியின் பசுமை ஒழிந்த தன்மையை ‘பைதீர் கடும்பு’ எனும் சொற்றொடரால் குறிக்கின்றார். அத்தகைய வாடிய சுற்றத்

தார் வல்சியைக் கண்டு பன்னாளான்படியால் உணவு கிடைக்கக் கூடிய இடத்தை நாடித் திரிகின்றனர். இடங்கண்டு, ஆரவாரத்துடன் செல்லுகின்றனர். இதைக்காணும் புலவருக்குத் தான் பிறிதோரிடத்துக் கண்ட காட்சி நினைவிற்கு வருகிறது. ஆல், அத்தி, இற்றி முதலிய மரங்கள் பழுத்திருக்குங்கால் பறவையினம் அங்கு ஆர்ப்புடன் புகுந்து செறிவதைக் கண்ட புலவர் அதனை இப்பாணனது கடம்போடு ஒப்பிடுகின்றார்.

“பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்
கல்லென் சுற்றமொடு ”

கால் கிளர்ந்து திரிதரு பாணனது உடல் புல்லியதாயுள்ளது. பண்டைத் தமிழன் தான் நலிவதினுந் தமர் வாடுதலைப் பொருள். ஆகவே சுற்றத்தாரின் இடும்பையைக் கண்டு ஏங்கித் தான் ஓம்பும் கலையறிவு பயன்பெற வில்லையே என்று வருந்தி அதனை வெறுத்துக் கூறும் பொருள் படுமாறு “புல்லென் யாக்கைப் புலவாய்ப் பாணன்” என அவனைப் படம்பிடிக்கிறார் புலவர். வறுமைமிக்க காலத்துத்தான் கொண்ட கல்வியை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வழக்கம் புலவர் மாட்டு இருத்தல் “அடகெடுவாய் பலதொழிலு மிருக்கக் கல்வி அதிகமென்றே கற்றுவிட்டோம்”- என்றும், “கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான் குடிக்கத்தான் கற்பித்தானா”- என்றும் துவங்கும் பிற்காலத்துப்பாட்டுக்களாலும் வலியுறுகின்றது.

இங்ஙனம் வாழ்க்கையில் அலுப்புற்றுப் “பழம்பசி கூர்ந்த இரும் பேரொக்கலொடு”- இளந்திரையனைக் காணவரும்பாணன் பெறும் பரிசில் நம்மை வியப்பினுள் அழுத்துகின்றது. யாழ்ப்பத்தர் புறங்கடுப்பப் பல தையல்கள் நிறைந்து வேர்ப்பாசி போன்று சல்லி சல்லியாய்த் தொங்கும் ஆடையை நீக்கிக் கலிங்கம் என்னும் பாலாவி போன்ற மெல்லிய பட்டினைப் பாணனுக்கும், அவனது சுற்றத்தாருக்கும் உடுத்திச் சுவைபட ஆக்கும் மடைத்தொழில் வல்லோன் அட்ட ஆட்டிறைச்சியும், ஊனும் நெய்யும் கலந்த வளமிக்க செந்நெல்லாலாகிய சோற்றை மணமுஞ் சுவையும் நிரம்பிய பலவகையான தின்பண்டம் வியஞ்சனம் முதலியவற்றோடு விருந்தினராயுள்ள பாணன் வேண்டுமட்டும் வரையாது வட்டித்துப் பல விண்மீன் போன்ற ஒளிகாலும் வெள்ளிக் கலங்களைப் பரப்பி ஒவ்வொரு மகவின் முகத்தையும் நோக்கி நோக்கி, அவ்வவரின் விருப்பமறிந்து அதற்கேற்ப வுணவு பரிமாறச்செய்து, அன்றார் முகங்கள் திங்கள் போன்று மலரும் வண்ணம் மகிழ்விக்கின்றான். இவ்வளர் இருந்துண்ண இளந்திரையன்நின்றாட்டிய தோற்றத்தைப் புலவர் “மீன்பூத்தன்ன வான்கலம் பரப்பி, மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர்ந்து, ஆடு விருப்பில் தாளின் றாட்டி” என்று விளக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பெரும்பாணனுக்கு இன்னும்பல பரிசுகள் கிடைக்கின்றன. பாணனது சுருட்டைக் குஞ்சியாகிய பித்தையில் செம்பொன்னாலாகிய தாமரையும், மழை பெய்யுங்கால் மேகத்தினூடே மின்னுவது போன்று ஒளி வீசமாறு பாணனது குடிப் பெண்களாகிய விறலியரது கூந்தலின் நடுவே பொன்னரிமலை பல இணைத்த அணிகலனும் சூட்டப் பெறு

கின்றன. இவ்வாறு வழங்கத் தவா வளனெய்திய பாணன் ஏறிச் செல்வதற்கு ஊர்தி வேண்டாமா? கருங்கடல் கரையினில் எற்றுகின்ற சங்கிணைப் போன்ற வெண்மையான பிடரிமயிரை யுடைய நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய பொன்னாலாகிய தேரும், போரில் வல்ல விரைந்து செல்லும் பல இவுளிகளும், பொன்னாலாய பக்கரைகளும் பாணனுக்குக் கிடைக்கின்றன. இத்துணைப் பரிசிலையும் பலநாள் தங்கிப் பலமுறை பாடி அரசனை மகிழ்வித்து அரிதிற் பெறுகின்றானா? அவ்வாறுதான் இக்காலத்துயாம் எதிர்பார்ப்போம். ஆனால் அந்நாள் அப்படி நிகழவில்லை. பெரும்பாணனது இசையைக் கேட்ட அளவிலேயே அரசன் “அன்றே விடுக்கு மவன் பரிசில்” என்கிறார் உருத்திரங்கண்ணனார்.

இவ்வாறு அரசனையும் மயக்கி அடிமைப் படுத்தும் இசையை எழுப்பியது எது? அவன் கையிலிருந்த யாழன்றோ? பெரும்பாணன் கையிலிருந்தது பேரியாழ். அவ்யாழை இக்காலத்து நேரிற் காண இயலாவிடினும் புலவர் செவ்விதின் விளக்குவதைக் காண்போம். யாழுக்கு ஒருபோர்வை யிடப்பட்ட டுள்ளது. அதன்நிறம் பச்சை. பச்சையிலும் பலவகை யுண்டல்லவா? யாதிரிப் பூவினை இரண்டாக சுந்தால் தெரியும் உள்நிறத்தை இப்போர்வையின் வண்ணம் ஒக்கும். அப்போர்வை மூடப்பட்டிருக்கும் முறை வியக்கத் தக்கதாகும். தையலிருக்கும் இடமே தெரியவில்லை. கமுகம் பாளை சூல்முற்றிய காலத்து எப்படி இருக்குமோ அதுபோன்றும், உருக்கி வார்த்தது போன்றும், நன்கு பொருத்தப் பெற்றுள்ளது. அப்போர்வையில் திவவுக் கோலுக்காக இருதுனை அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. சரி போர்வையை நீக்கியாகி விட்டது. அழகிய யாழ் காட்சியளிக்கிறது. யாழின் வாய்? வாயென்றால் நாக்கில்லை. சுனை வற்றி உள்ளே இருள் நிறைந்தது போன்று அவ்வாய் இருளோடுகூடி யிருக்கின்றது. அந்த வாயை யுடைய தலைக்குமேலே ஒருசிறு கொம்பு. பிறைச்சந்திரனை மலர்த்தி ஏந்தினது போன்று அஃது அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இது நுனிப் புகுதி.

இனியாழின் தண்டினை நோக்குவோம். அது நீலமணிபோன்ற கரிய நிறத்தையுடைய பெருந்தண்டாகும். அதன்கண்ணே நெகிழ வேண்டியவழி நெகிழ்த்து, இறுகவேண்டியவழி இறுக்குந் திவவு அல்லது வார்க்கட்டு அமைந்துள்ளது. பெண்கள் முன்கையில் அணியும் தொடிபோன்ற உருவமுடையது. இத்தண்டின் நடுவே நீளமாகப் பொன்கம்பிகள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. முறுக்காகவும், வளைவு முதலிய கோட்டம் இன்றி யொழுகினது போன்று பல கட்டாக அமைந்துள்ளன. கேட்டற்கு இனிமையான பலதொடைகள் அல்லது பண்கள் இசைப்பதற்கு ஏற்றபல அளவுகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை ஸ்தாயி எனக் கொள்ளலாம்.

முனியேன்.

கு. விசுவநாதன் அவர்கள், திரிசிரபுரம்.

வேந்தே, போதும், விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

கல்வெண அசைவற்று வாழ்கின்றது நல்குரவு என் இல்லிலே. ஆங்கு என் ஒளிநுதல் மனைவி கற்பு நாணம் இவையேயன்றி வேறெவ் வித அணியுமில்லாளாய் என் வரவை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்த வண்ணமிருப்பாள். ஆதலின் அவளை நினைத்துச் செல்கின்றேன்.

இதுகாறும் உன்போல்வாரிடத்துக் காணாத செய்கையொன்றைக் கண்டேமாதலின், போகுமுன் ஒன்று சொல்லிச்செல்ல விரும்புகின்றேன். அது நினக்கும், நின் புதல்வர்க்கும் நன்மை பயக்குமாதலின் அதை நீ கேட்பாயாக!

துன்பங் கலந்தது வாழ்வு. வாழ்வைப்பற்றியுள்ள இத்துன்பத்தின் ஆற்றலைக் குன்றச்செய்ய சொல்லானும், செயலானும் மக்கள் புரிதற்குரிய செயல்பல. இச்செயலை மக்கள்மீது அன்புடையார் மேற்கொள்வார். அவைகளில் ஒன்று தம்மால் இயன்றதை ஏனையோருக்குச் செய்தலாம். இஃதன்றித் தன்னால் இயலாததை 'இயலாது' என்று கூறிவிடுதலும் அத்தன்மையதே. இதைவிட்டு 'இயல்வதை இயலாது' என்பவன் பிறர் நலம் கருதுபவன் அல்லன். தன்னலம் ஒன்றிலேயே நாட்டமுடையான். தன்னால் முடியாதொன்றை முடியுமென்று கூறித் தம்மை அண்டினோரை அலக்கழிப்பவன் பிறர்துன்பம் அறியாதான்... தற்பெருமை மிக்குடையவன். இவ்விருவகையினரும் மக்கள் கூட்டத்திற்குப் பகைஞர்.

மக்கள் கூட்டத்தின் தலைவனாகிய உன்னிடமும் இச்செயலைக் கண்டேன். உள்ளமுடைந்தேன். வெய்யில் வெறுப்பைத் தருகிறது. பனி இரத்த ஓட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தி ஆற்றலைக் குன்றச் செய்கிறது. செல்வரின் தீத் தன்மை கோபத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. அவர் செயலோ மனமுடையச் செய்கிறது. இது எளிய மக்கள் பண்பு. நாளை வெயிலென்று முனியேன், பனியென்று படியேன், அப்பண்பிற்கு அப்பாற்பட்டவன். நின் தன்மையைக் கண்டு சீற்றங் கொள்ளவுமில்லை, பரிசில் கொடாமல் காலந்தாழ்த்தினமையினால் உள்ளமுடைந்து போகவுமில்லை.

நாட்டுத்தலைவனாகிய உன்னிடத்துள்ள அத்தன்மை மக்களின் துன்பத்தைப் போக்காதே, வளர்க்குமே என்றுதான் வருந்துகின்றேன். அஞ்சுகின்றேன். நின் குடிகளுக்கூண்டாகும் துன்பம் உன்னையும் சாரும். உன் வயிற்றிற் பிறந்த நின் புதல்வர்களும் பெருந்துன்பத்திற்கு காளாகுவார். இனியேனும் இச்செயலை விட்டொழிக்க வேண்டுகின்றேன். சிறக்க நின்னாயுள். வாழ்க நின் புதல்வர்.

**காந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், தஞ்சை.
கலைமகள் விழா**

இவ்விழா தாரண புரட்டாசி மூன்றாம் நாள் தொடங்கி, பன்னிரண்டாம் நாள் முடிய நிகழ்வுற்றது. ஒவ்வொருநாளும் பெருந்திரளான அன்பர்கள் கூடி, அறிஞர்களாற்றிய சொற்பொழிவைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்.

முதல்நாள் கரந்தைக் கவியரசு R. வேங்கடாசலம்பிள்ளையவர்களும், இரண்டாம்நாள் வித்துவான் V. A. அங்கசாமி அவர்களும், மூன்றாம்நாள் வித்துவான் ஐ. இராமையாச் சேதிராயர் அவர்களும், நான்காம்நாள் வித்துவான் வ. சுப. மாணிக்கம், B. O. L. அவர்களும், ஐந்தாம்நாள் தருமையாதீனப்புலவர் வித்துவான் இராம கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களும்,

ஆறாம்நாள் வித்துவான் செ. சிங்கரவேல் சேதிராயர் அவர்களும், ஏழாம்நாள் வித்துவான் K. சின்னையன் அவர்களும், எட்டாம்நாள் வித்துவான் வி. அ. பரிமேலழகரவர் களும், பத்தாம்நாள் திருவாட்டி வை. கரும்படு சொல்வி அவர்களும்,

முறையே கலையின்நிலை, பதிற்றுப்பத்துள், இரண்டாம்பத்து, மூன்றாம்பத்து, நான்காம்பத்து, ஐந்தாம்பத்து, ஆறாம்பத்து, ஏழாம் பத்து, எட்டாம்பத்து, சேக்கிழார் கவிச்சுவை எனும் பொருள்கள்கள் பற்றிச் சொற்பொழி வாற்றி அவையினரை மகிழ்வித்தனர். கடைசி நாள் கரந்தைக் கவியரசு, R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் சொற்பொழிவாளர்கட்கு நன்றிகூறத் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துடன் விழா இனிது நிறைவெய்தியது.

வருந்துகின்றோம்.

நம் சங்கப்பேரன்பரும், சங்க வளர்ச்சிவேண்டி ஓராயிரம் வெண்பொன்கள் நன்கொடை அளித்தவரும், நம் சங்கத் தலைவர் இராவ்பகதூர் A. Y. அருளாநந்தசாமி நாடார் அவர்களின் சிறிய தந்தையாரும், தஞ்சை நாட்டாண்மைக் கழகம், நகராண்மைக் கழகம், வட்டாண்மைக் கழகம் முதலிய கழகங்களில் ஏறக்குறைய 20-ஆண்டுகள் உறுப்பினராயிருந்து உயர்பணியாற்றியவரும், தஞ்சை உயிர்காப்பு விடுதிக்கு நிறைந்த நிலங்களை இலவசமாகக் கொடுத்து உதவியவரும் ஆகிய, பெருந்திருவாளர், A. பொன்னுசாமி நாடார் அவர்கள் 5-11-'44 காலை 6 மணிக்குத் தஞ்சைப் பூக்காரத்தெருவி லுள்ள தனது இல்லத்தில் துடுமென உயிர் நீத்தமைகேட்டு மிகமிக வருந்துகின்றோம்.

இவர்கள் சாதி, மத வேறுபாடு கருதாமல் எல்லா நற்காரியங்கட்கும் பொருளளித்துப் புகழ்கொண்டுள்ளார்கள். தஞ்சை, S. P. C. A. துணைத்தலைவராகவிளங்கி, பெரும்பணி புரிந்துள்ளார்கள். இவர்கள் பிரிவால், தஞ்சைமாநகர் ஒரு பெருங்கொடையாளியை, பொதுநலத் தொண்டரை இழந்துவிட்டதென்றே சொல்லலாம். பொதுப்பணி புரிந்து, பொருள் அளித்துப் புகழ்கொண்டு மறைந்த இவர் இன்னுயிர் இறைவன் திருவடி நீழலில் இன்புற்றுத்தினைக்க இறைவனை வழத்துகின்றோம்.

இவர் பிரிவால் வருந்தும் இவர் குடும்பத்தார்க்கு எம் ஆழ்ந்த துயரினை அறிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

சிவாநந்தயதீந்திர அடிகள் துடுமென மறைந்தார்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் அகம்படியர் குடியிற்றேன்றித் தமிழிற் புலமை பெற்றுக் காசிக்குச் சென்று, தங்கி, வேதங்களையும் உபநிடத்துக்களையும் கசடறக் கற்றுத் தெளிந்து சென்னைக்கு வந்து தங்கி நம் சங்கப் பேரன்பர் சூளை, திருவாளர், T. P. இராமசாமிப் பிள்ளையவர்களால் ஆதரிக்கப்பெற்று வேதத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தமிழார்க்கு உதவியவரும், கரப்பாத்திர சிவப்பிரகாச அடிகளின் வரலாற்றினை எளிய இனிய தமிழ் நடையில் எழுதி உதவியவரும் ஆகிய மறைந்திரு, சிவாநந்தயதீந்திர அடிகள் 31-10-'44 ஆம் நாள் திருநகரிக்கு அடுத்துள்ள ஏகாம்பரம் குப்பம் மடத்தில் இறைவன் திருவடி நீழல் அடைந்தமை கேட்டு மிகமிக வருந்துகின்றோம். இவர் இன்னுயிர் இறைவன் திருவடி நீழலில் இன்புற்றுத்தினைக்க இறைவனை வழத்துகின்றோம்.

இங்ஙனம்,
பொழிலாசிரியர்.